ΑΘΗΝαι-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

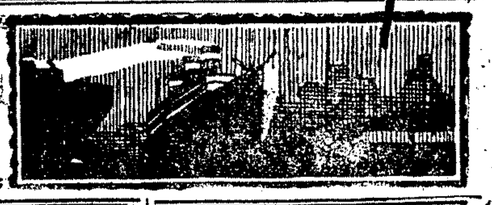

Θεάματα

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ. (Γαλλικὸς θίασος). Ἡ ὀγδόη γυναῖκα τοῦ Μπάρ-Μπλέ.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ «Ὁ ἐραστὴς τῆς κυρίας Βιντάλ».

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ (ὀπερέττα Παπαϊωάννου) «Κοντός, Μακρῆς καὶ Σία».

ΡΑΥΜ (Ἑλληνικὸν Μελόδραμα) πρώτη ἐμφάνισις τοῦ ἐνδόξου τῆς σκάλας κ. Λουπάττη εἰς τὴν «Τζοκόντα».

ΤΡΙΑΝΟΝ (Θίασος Ἀμηρᾶ). Τὸ Κολλιὲ τοῦ Μαχαραγιᾶ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ Πειραιῶς (θίασος Σαμαρτζῆ — Οἰκονόμου). Μπαγιαντέρα.

ΜΟΝΤΙΑΛ «Βαβυλωνία».

Κινηματογράφοι

ΑΤΤΙΚΟΝ. Ὁ θαλασσοπόρος.

ΣΠΛΕΝΤΙΤ. Βασιλικὴ Τίγρις.

ΣΑΛΟΝ ΙΝΤΕΛΑ. Οἱ Ἀπάχηδες τῶν Παρισίων.

ΣΠΛΕΝΤΙΤ (Πειραιῶς). Σάλτο Μορτάλε.

ΟΥΦΑ ΠΑΛΛΑΣ. Φιφή.

ΠΑΝΘΕΟΝ. Βαρβάρα ἡ κόρη τῆς ἐρήμου.

ΚΟΣΜΟΣ. Μυστηριώδεις νύκτες Σι χάγου.

ΡΟΖΙΚΛΑΙΡ. Φοιτητὴς τοῦ Ντάρβιγγκ.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ. Νέον ἔργον τοῦ Πέτρου.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ. Γαμήλιος πέπλος.

Α.Ο.Δ.Ο. Τυχερὸς καὶ πρωτοπαλλὴ χαρῶ.

ΒΛΑΜΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

Φίνα καὶ μεγαλεῖο μπῆκε τὸ λοιπὸν τὸ νέον ἔτος γιὰ λόγου μου, τὸ ὁποῖον ἔδωσα ξύλο καθ' ὅλην τὴν τριήμερόν σου πῆγε καπνός.

Τῶρα γλέπεις καθ' ρώσει στὸ πρόγραμμά μου, ὄντας μπαίνει ἡ πρώτη τοῦ ἔτους νὰ δέρνω τὰ τρία 24ωρα κατὰ συνέχεια γιὰ νὰ πάρ' γοῦρι. Χορτάσανε πολὺ λές αἱ χιλιάδες μου τὰς τελευταίας ἡμέρας. Κατὰ πρώτης ἔδειρα τρία καλόπαιδα ποὺ θέλανε νὰ μοῦ παραστήσουνε τὸν παλληκαρᾶ, ἐπειδὴ τοὺς πέταξα ἀπὸ ἕνα κοῦραμπιὲ στὸ κεφάλι, ἔτσι γιὰ καψοῦρα.

Κατὰ δεύτερο λόγο ἐβάρεσα ἕνα μάτσο πολιτισμάνους, τὸ ὁποῖον θέλανε λέει νὰ μὲ τραβήξουνε μέσα, ἐπειδὴς καὶ τραγούδαγα τὸν Ἀηβασίλη στὶς 3ηὸ μεταμεσονύχτιο.

Κατὰ τρίτο τρακώθηκα ἀπάνω στὸ ζάρι μὲ μιὰ παρέα ποὺ πήγαινε νὰ μὲ πιάσῃ κορδίδο καὶ νὰ μὲ ψειρίσῃ μέχρι Παναγία. Εἶχα φέρει ἑξόρες, ἐνώσες, καὶ μόλις τὶς ἀπάνισε ἕνας μοῦ λέει:

— Κομμένα!

— Τί κομμένα ρέ! τοῦ λέω. Ἢ φέρνετε ἐδῶ τὰ ψιλά, ἢ σᾶς παίρνει ὁ διάολος τὸν πατέρα.

— Δὲ δίνουμε τίποτε, λέει.

Μόλις ἀκούω ἐγὼ ἔτσι, τοὺς ἀρπάζω σύλλους καὶ τοὺς περνάω ἕνα χέρι ξύλο γιὰ τὸ νέον ἔτος. Κατόπιν δέρνω καὶ τοὺς πολιτισμάνους ποὺ ἤρθανε νὰ μὲ συλλήψουνε ἄνευ ἐνταλμα καὶ τώρα περιμένω καὶ τρίβω τὰ χέρια μου καὶ γιὰ ἄλλονε καυγᾶ, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ πρόγραμμά μου.

Ο ΝΩΝΤΑΣ

— **Ἕνα πρωτότυπον ἔργον**

Ὁ κ. Ἄγγελος Ἀμηρᾶς θὰ διακόψῃ τὰς ἐπιτυχεῖς παραστάσεις τῆς περιφήμου φάρσας τὸ «Κολλιὲ τοῦ Μαχαραγιᾶ» διὰ ν' ἀναβιβάσῃ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος διὰ πρώτην φορὰν στὰς Ἀθήνας ἕνα περίεργο ἔργο ποὺ παίζεται στὰ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ κόσμου καὶ ἀποκαλεῖ κατάληξιν ἡ πρωτοτυπία τοῦ θέματός του, ἡ σκηνική ἐμφάνισίς του καὶ ὁ τρόπος ποὺ μεταχειρίζεται ὁ συγγραφεὺς τὸ θέμα του. Στὴν Ἀμερικὴ παίζεται σὲ τέσσαρα θέατρα συγχρόνως, στὸ Ἄμστερνταμ σὲ τρία, στὸ Λονδῖνον σὲ τρία καὶ στὸ Παρίσι θὰ παιχθῇ τὸν Φεβρουάριο. Ἡ ἐπιχείρησις, μὴ φεισθεῖσα ἐξόδων, θ' ἀναβιβάσῃ τὸ ἔργον ἀκριβῶς ὅπως παίζεται ἔξω καὶ ἔτσι θὰ δοθῇ εὐκαιρία εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ παρακολουθήσουν μίαν ἀντελῶς διαφορετικὴν ἀπὸ τὰς συνειθισμένας παραστάσεις. Μαζὶ μὲ τὸν κ. κὰ τὴν κ. Ἀλεξάνδραν Ἀμηρᾶ θὰ πρωταγωνιστήσουν οἱ κ.κ. Βείκης, Παπαγεωργίου, αἱ κ.κ. Ἀλκαίου, Παπαδάκη, θὰ λάβῃ μέρος ὅλος ὁ θίασος καὶ εἰς τὴν σκηνὴν θὰ παίζουν συνεχῶς τριάντα ἠθοποιοί.

ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

Προσκαλοῦνται τὴν προσεχῆ Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π.μ. ἅπαντες οἱ ἔχοντες δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας εἰς τὸ ζυθεστιατόριον «Κόκκινος Κρίνος» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θεωδόρου Π. Δηλιγιάννη, ὅπως συσκεφθῶμεν καὶ μελετήσωμεν τὴν ἐνίσχυσιν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἀνάγκης τῶν «ἐφευρέσεων» διὰ συστάσεως συλλόγου, πρὸς ἵδρυσιν κοινοῦ καταστήματος πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

Λαμβάνω τὴν πρωτοβουλίαν ὅπως ἀναπτύξῃ ἐν ἐκτάσει τὴν ὠφέλειαν καὶ ἀξίαν τῶν ἐφευρέσεων πρὸς τὸ Κράτος διὰ τῆς ταχείας ἐκδόσεως αὐτῶν πρὸς ἐκμετάλλευσιν.

Ἀθῆναι, τῇ 3 Ἰανουαρίου 1929.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΡΑΚΙΤΣΟΣ
ὑδραυλικὸς ἐφευρέτης

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ὁ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τῆς πρὸ ἔτους ἀποβιωσάσης ἀλησμονήτου καὶ λατρευτῆς Συζύγου καὶ Μητρὸς

ΠΙΠΙΤΣΑΣ Χ. ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΟΥ

τελοῦσιν ἐτήσιον Μνημόσυνον αὔριον Παρασκευὴν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Α' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Ὅθεν παρακαλοῦσι τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της, ὅπως εὐφρεσταυμένοι προσέλθωσι καὶ ἑνώσωσι τὰς δεήσεις των ὑπὲρ τῆς ψυχῆς της.

Ὁ σύζυγος Χ. Γ. Α. Κουλουριώτης.

Τὰ τέκνα: Φανή, Πιπίνος, Ἀγγελ...

Ἡ γνώμη τοῦ Τύπου

Ἡ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» γράφει ὅτι ὁ Τύπος οὐδέποτε ἐπεζήτησε νὰ κλονίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς πολεμικὰς δυνάμεις τῆς χώρας ἀντιθέτως, εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ γέμπτρον τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου παρὰ τῷ λαῷ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν πολεμικῶν δυνάμεων δὲν θὰ θελήσουν εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐναντιωθοῦν εἰς τὰς πραγματικὰς θελήσεις τοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἀντλοῦν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχύν των.

Ἡ «ΠΡΩΙΑ» ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἄδικος ὁ θόρυβος διὰ τὸν κομμουνισμόν.

Ἡ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» γράφει ὅτι ἡ σύσκεψις διὰ τὴν κατάστασιν τῆς πρωτευούσης δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν πόλιν ἐφ' ὅσον ἐὰν ὑπάρχει Δήμαρχος.

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ἐκφράζει τὴν ζύχὴν ὅπως κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς προχθὲς νέον Ἔτος ἡ Ἑλλάς, ἂν δὲν γίνῃ ἀγνώριστος, ἀνακτήσῃ τουλάχιστον τὴν περυσινὴν αὐτῆς εὐεξίαν. Καὶ λέγεμεν γράφει, ἡ Ἑλλάς, διότι ἡ μείωσις τῆς κινήσεως παρετηρήθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἀγγέλλουσιν αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πληροφορίαι.

Τὸ «ΣΚΡΙΠ» ἐμιλεῖ περὶ τῆς ὑποδειγματικῆς διαγωγῆς τῶν Σέρβων ἀξιωματικῶν μὴ ἀναμιγνυομένων, περὶ τὴν ὑφισταμένην ἐκεῖ κρισιμότητα, εἰς τὴν πολιτικήν.

Ἡ «ΠΑΤΡΙΣ» συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας εἰς τὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα.

Ὁ «ΗΜΕΡ. ΤΥΠΟΣ» γράφει ὅτι τὴν εὐχὴν τοῦ κ. Βενιζέλου ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνορθώσεως συμμερίζεται καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος, πεπεισμένον ὅτι κατὰ τὸ νέον ἔτος θὰ συντελεσθῇ πράγματι ἡ ἀναδημιουργικὴ προσπάθεια τὴν ὁποίαν προετοιμάζεται ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ «ΕΛΕΥΘ. ΒΗΜΑ» γράφει ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ μελετηθῇ ὁ τρόπος πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἀπαραιτήτων κεφαλαίων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πλέον τεμπάχιστον ἐπειγόντων δημοτικῶν ἔργων τῆς πρωτευούσης, κεφαλαίων τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται ὡς γνωστόν, νὰ διαθέσῃ οὔτε νὰ δαστάσῃ ὁ δῆμος.

Ὁ «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» προσπαθεῖ νὰ διαψεύσῃ τὰς πληροφορίας διὰ τὰ συμβάντα τοῦ Ναυσταθμοῦ.

Ἐφιστολαὶ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ὡς τακτικώτατος ἀναγνώστης τοῦ φύλλου ὑμῶν καὶ γνωρίζων τὸ παρελθὸν καὶ τὰς πολλαπλὰς ὑποστηρίξεις, ὧν τυγχάνει πᾶς τις ἐκ τῶν στηλῶν τῆς ὑφ' ὑμᾶς ἐφημερίδος, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστούμενος καταχωρήσητε εἰς τὸ ἐγκριτον φύλλον ὑμῶν τὰ ἑξῆς:

Ἡ Λαχαναγορὰ Ἀθηνῶν, εὐρεθεῖσα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνοικιάσῃ τὰς θέσεις διὰ κυβερνόσεως μηνιαίου μισθώματος διὰ λόγους ἐξυπηρετοῦντας τὸν γενικὸν συμφέρον καὶ οὐς μόνον ἡ συνελθοῦσα κατὰ τὴν 16 Δ)δρίου ἐ. ἔ. συνέλευσις καὶ ὁ κ. δήμαρχος δύνανται νὰ γνωρίζουν, ἤτις συνέλευσις γνωστοποιηθεῖσα καὶ τοιχοκολληθεῖσα εἰς ἅπαντα τὰ ἐμπορικὴ μέρη ταύτης, πρὸ 5ημέρου τῆς συγκλήσεως καὶ οὐχὶ ὡς ὁ ἀρθρογράφος τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν φύλλου τῆς 23ης τρέχ. χαρακτηρίζει, ὅστις ἐπιθυμῶν καὶ μὲ σκοπὸν νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα, μεταβάλλει τὴν Λαχαναγορὰν εἰς οἰκογενειακὴν τοιαύτην διὰ τῆς ἐναποθηκεύσεως, κακολογεῖ τὰς ἀποφάσεις τῶν διοικούντων τὴν Λαχαναγορὰν, αἵτινες ἐζήτησαν ἐν ἀπολύτῳ πλειοψηφίᾳ. (Δὲν νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν Σύνδεσμον τῶν Ἐμπόρων ἔχει ὡς μὴ ἀποτελῶν μέλος τούτου, καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ προκειμένου).

Ὅθεν, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ διαψεύσω πάντα ὅσα ἐγράφησαν ὑπὸ τούτου, ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Μετ' ἀπείρου εὐχαριστήσεως.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΙΟΣΗΣ
Ἐδικὸς γραμματεὺς Συνδέσμου Ἐμπόρων Λαχαναγορᾶς

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Δεκεμβρίου 1928.

— **«Νέα Ἑστία»**

Πλουσιώτατον εἰς ὡραιοτάτην ὕλην καὶ ἐξαιρετικὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας ἐκυκλοφόρησε τὸ πρωτοχρονιάτικον τεῦχος τῆς «Ν. Ἑστίας» εἰσερχομένης ἤδη εἰς τὸ τρίτον τηςἔτος. Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ ἀρχίζει δημοσιευόμενον τὸ θαυμάσιον ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Στράτς «Ἡ ὡραιότης τοῦ γυναικείου σώματος» μὲ ἔξοχον εἰκονογράφησιν. Ἐκτυπούμενον καὶ χωριστὸν ἡμιφύλλον ἐκάστοτε, ὅπερ ἀποτελέσει εἰς τὸ τέλος βιβλίον αὐτοτελὲς ἀπαραίτητον εἰς τὸν τόπον μας καὶ ἰδίως διὰ τοὺς καλλιτέχνας τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς μητέρας.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 56
(ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ)

Τὸ ἄνω Φροντιστήριον ἀναλαμβάνει τὸν καταρτισμὸν σπουδαστῶν διὰ τὰς σχολὰς Εὐελπίδων, Δοκίμων, Πολυτεχνείου καὶ λοιπῶν Ἀνωτέρων Σχολῶν, ὡς καὶ μαθητῶν Γυμνασίων.

Ἔναρξις διδασκαλίας διὰ τὰ ἄνω ... Ἰανουαρίου.

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΙ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Η ΑΘΛΙΕΣΤΕΡΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἕνας συνοικισμός, ὁ ὁποῖος ἔχει κυριολεκτικῶς ἀφεθῇ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ συνοικισμὸς Περιστερίου. Τὸ κράτος, ἀφοῦ ἔστησεν ἐκεῖ ἀριθμὸν ἀθλίων παραγκῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐστίβαζε ἀεγληθὸν ἄνευ ὁλόκληρον κόσμον, ἐνόμισε ὅτι ἔλυσεν ἡ ἀποστολή του. Τώρα ἐὰν ὁ συνοικισμὸς αὐτὸς ἔχει συγκοινωνίαν, ἀρόμους, φωτισμὸν, ὕδρευσιν, ἀποχετεύσεις, αὐτὰ εἶνε πράγματα ἃ τὰ ὁποῖα τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς καὶ ὁ Δῆμος, οὐδόλως ἐνδιαφέρονται. Καὶ ἔτσι ἕνας ὁλόκληρος κόσμος κατεβιβάσθη νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάνδεινα. Καὶ ἂς ἀρχίσουμε μίαν-μίαν τὰς ἀνάγκας τοῦ συνοικισμοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος κατ' εὐφημισμὸν ὀνομάζεται Περιστέρι, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα, θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται... Κοφίνας.

Η ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ὁ συνοικισμὸς οὗτος ἔχει τὴν ἀκριβωτέραν καὶ ἀθλιωτέραν συγκοινωνίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἕνας ἀριθμὸς καραβάλων αὐτοκινήτων λεωφορείων, τὰ ὁποῖα σταθμεύουν πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου ἐκτελοῦν τὴν διαδρομὴν αὐτὴν ἀντὶ δραχμῶν τριῶν κατ' ἄτομον καὶ δι' ἀπόστασιν —εἰς ἐκριβωμένην — πέντε χιλιομέτρων. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ποῦμε, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἔκφρασιν, καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν λεωφορείων αὐτῶν ἔχουν ἀπόλυτον δίκαιον. Ἔβαλαν εἰς τὴν γραμμὴν αὐτὴν τὰ αὐτοκίνητά των κληνούργια, καὶ τὰ κατήντησε ἡ ἀθλιότης τοῦ δρόμου. Ἀθλία καὶ ἀεγκαβαλωμένα καράβελα, τρίζοντα καὶ ἀπειλοῦντα νὰ διαλυθοῦν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς μέχρι τοῦ συνοικισμοῦ ὁλόκληρος ἡ διαδρομὴ ἦτο πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἕνα φρυγμένο χωράφι, καὶ τίποτε περισσότερον. Τελευταίως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς μέχρι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ παλαιοῦ, δηλαδὴ ἡ ὁδὸς Κολοκυνθοῦς καὶ ἡ ὁδὸς Λένορμαν ἀνοίχθη πεοῦθηκαν λιγάκι καὶ ἡ διαδρομὴ αὐτὴ εἶνε ὑποφερτή. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ, μέχρι τοῦ συνοικισμοῦ ἡ διαδρομὴ εἶνε ἀφόρητος. Εἰς τὸν Κολωνὸν ὑπάρχει ἕνα γεφυράκι πλάτους τριῶν μέτρων, τὸ ὁποῖον ἀπαιλεῖ νὰ καταρρεύσῃ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Πρὸς τὸ παρὸν ὑπάρχει μία ὀπὴ — παγίς — εἰς τὴν ὁποίαν πέφτουν ὅλοι οἱ δυστυχεῖς σωφὲρ καὶ τσακίζουν τὰ ἀμάξια των, ποὺ περνοῦν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' ἐκεῖ. Μετὰ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἂν πάσῃ καμμία δυνατὴ βροχή, ὁλόκληρος ἡ μικρὰ γέφυρα θὰ καταρεύσῃ καὶ ὁ συνοικισμὸς θὰ ἀποκλεισθῇ. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τοῦ Ἐπταυρωμένου, ὄχι αὐτοκίνητον δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ, ἀλλὰ οὔτε κάρρον. Τελευταίως ὁ Δῆμος συνεκινήθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς Κολοκυνθοῦς. Καὶ ὁμολογουμένως ὁ κ. Πάτσης, ὁρίσεται ἀποφασισμένος τὴν φορὰν αὐτὴν, νὰ κάμῃ κάτι καλό, καὶ ἡ σκυρόστρωσις τοῦτο τμῆμα ὁς γίνεται κανονική. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ συγκοινωνία ὑποφέρει τὰ πάνδεινα, μὲ τὴν πρώτην δὲ ἰσχυρὰν βροχήν, θὰ σταματήσῃ ὅπως πάντοτε. Ἀπὸ τῆς Κολοκυνθοῦς μέχρι τοῦ Περιστερίου ἔγιναν μερικὰ μπαλώματα, ἂν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ κατασκευασθῇ ἡ εἰς τὰ χαρτιὰ μόνον χαρακτηρισθεῖσα λεωφόρος, καὶ ἡ συγκοινωνία κούτσα-στραβὰ στὸ τμῆμα αὐτὸ ἐξυπηρετεῖται. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἀθλιότητος τῆς ὁδοῦ, οἱ κάτοικοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τακτικῆς καὶ ἐπαρκοῦς συγκοινωνίας. Τὰ λεωφορεῖα εἶνε ἀνεπαρκέστατα ἀριθμητικῶς καὶ τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ ὁ κόσμος σκατώνεται κυριολεκτικῶς διὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἀριθμητικῆς ἀνεπαρκείας, ἤταν βρέχη ἡ συγκοινωνία γίνεται ἀραιοτάτη, καὶ σταματᾷ τὸ βράδυ εἰς τὰς δέκα. Ἕνας ὁλόκληρος κόσμος σαλκιπωρεῖται ἀφαντάστως, κολυμβῶν εἰς τὴν λάσπην ἀπὸ τῆς Κολοκυνθοῦς — ἡ ὁποία ἔχει τροχοδρομικὴν συγκοινωνίαν μέχρι τῆς 11.30' — μέχρι τοῦ συνοικισμοῦ. Πέραν τῆς ὥρας αὐτῆς ἡ πρέπει νὰ πάῃ κανεὶς ἀποστολικῶς, μὲ τὰ πόδια του δηλαδὴ, ἢ μὲ τὸ ταξί, ἐὰν τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά του μέσα. Συμπέρασμα. Συγκοινωνία μηδὲν ἢ σχεδὸν μηδέν.

ΥΔΡΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ συνοικισμοῦ ἀνοιξε δύο πηγάδια διὰ τὴν ὕδρευσιν εἴκοσι πέντε χιλιάδων ἀτόμων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ χειρονομία αὐτὴ τοῦ ὑπουργείου ἦτο καθαρὸς ἐμπαιγμός. Διότι μὲ τὰ δύο αὐτὰ πηγάδια, οὔτε ἕνα τετράγωνον ἦτο δυνατὸν νὰ ὑδρευθῇ ἐπαρκῶς. Καὶ ἀνέλαβε τὴν ὕδρευσιν τῶν κατοίκων ὁ Δήμαρχος κ. Πάτσης. Ἐὰν ὀυτίων τοῦ Δήμου. Ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε τί γίνεται. Μόλις καταφθάσῃ τὸ ὀυτίον εἰς τὸ ὡρισθὲν σημεῖον τῆς διαδρομῆς, ἕνας κόσμος διψῶντων πέφτει λαύρως κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ μάχεται διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς τενεκὲ νεροῦ. Καὶ διεξάγονται ὁμηρικοὶ γυναικοκαυγάδες. Καὶ αὐτὸ λέγεται ὑδρευσις. Ὅσο γιὰ τὸ φωτισμὸ κανείς, οὔτε κράτος, οὔτε Δῆμος ἐνδιαφέρθηκαν. Εἰς τὸν συνοικισμὸν αὐτὸν ἐλειτουργοῦν πρὸ μηνὸς δύο ἠλεκτρικαὶ ἑταιρίαι — ἰδιωτικαὶ — αἱ ὁποῖαι διὰ λόγους προπαγάνδας πρὸς ἀπόκτησιν πελατῶν, ἔβαλαν μερικὰς λάμπες, τριάκοντα δύο — ἐὰν δὲν κάμω λάθος — μὲ τὰς ὁποίας φωτίζονται (;) οἱ δρόμοι! Καὶ αὐτὲς τὴς ἔχει βάλει ἡ νέα Ἑταιρεία Παπαδοπούλου καὶ Σίας. Λέγαμε, λοιπὸν ὅτι πρὸ μηνὸς ἐλειτουργοῦν δύο ἑταιρίαι. Τώρα ὅμως λειτουργεῖ μία, μονοπωλήσασα τὸν φωτισμόν. Ἡ ἄλλη, ἡ παλαιά, ἐσταμάτησε διὰ διαπαγῆς τοῦ Ὑπουργείου. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος δοᾶ ὅτι πρόκειται περὶ πρωτοφανοῦς σκανδάλου ὑπὲρ τῆς νέας ἑταιρίας, θὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα ἐπισταμένως καὶ θὰ ἐπανελθωμεν ἐπ' αὐτοῦ, δι' εἰδικῆς ἐρεύνης, διότι καὶ ἄλλοτε μᾶς ἔδοθη ἀφορμὴ νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὸ εἰδικὸν τμῆμα τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας δὲν σπάνει εἰς τὸ ὕψος του εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ τονίσωμεν τὴν ἔλλειψιν δημοτικοῦ φωτισμοῦ, καὶ νὰ ἀναγράψωμεν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ Δῆμος... ἀπαλεῖ νὰ ἠλεκτροφωτίσῃ τοὺς δρόμους. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ νὰ τὸ κάμῃ.

ΜΗΤΣΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

Η ΕΦΕΥΣΕΣΙΣ ΕΚΟΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ κ. Ἀντωνάκης ἦτο ἐξωφρενῶν. Ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲν ἔπαιναν νὰ κτυποῦν τὴν πόρτα του πολλοὶ καὶ διάφοροι, ζητοῦντες πρωτοχρονιάτικα φιλοδωρήματα.

Κάθε λίγο καὶ λιγάκι:

—Γκρίνια, τὰ κουδοῦνι τῆς ἐξωθύρας.

—Πήγαινε νὰ ἰδῇς ποιός εἶνε, ἔλεγεν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν.

Ἡ ὑπηρέτρια ἐπήγαινε καὶ ἐπανήρχετο μετ' ὀλίγον κομίζουσα ἕνα τυπωμένο χαρτὶ εἰς τὸ ὁποῖον γράφοντο εὐαίσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος καὶ μίαν κακὴν εἴδησιν.

—Εἶνε ὁ ταχυδρομικὸς διανομεύς, κύριε.

Μετ' ὀλίγον νέον χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ.

—Εἶνε ὁ διανομεὺς τῶν συστημένων ἐπιστολῶν.

Πολὺ προφθάσῃ αὐτὸς νὰ φύγῃ ἤρχετο ἄλλος.

—Ὁ διανομεὺς τῶν τηλεγραφημάτων.

Ἔτσι περνοῦσαν ἀπὸ τὴν πόρταν καὶ ἀνήγγελλον τὴν παρουσίαν των ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀνθρώπων ζητοῦντων «ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστησιν». Ὁ ὁδοκαθαριστής, ὁ νεροκράτης, ὁ σκουπιδιάρης, ὁ διανομεὺς τῶν ταχυδρομικῶν δεμάτων καὶ σειρὰ ὁλόκληρος πολλῶν καὶ διαφόρων, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. Ὅλοι ἔδειδαν ἐκ βάθους καρδίας τὰς καλυτέρας εὐχὰς καὶ ἐπερίμεναν.

Μὲ ὅλο του τὸ δίκηο λοιπὸν ὁ κύριος Ἀντωνάκης εἶχε θυμώσει καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Εὑρίσκετο εἰς δεινοτάτην χρηματικὴν κρίσιν, καὶ, ἂν ἔδιδεν ἀπὸ ἕνα εἰκοσιπεντάρικο σὲ κάθε εὐχητὴν ποὺ ἤρχετο, προσέβλεπεν ἀνεπανόρθωτον οἰκονομικὴν καταστροφήν. Ἐσκέπτετο λοιπὸν τί νὰ κάμῃ διὰ ν' ἀποφύγῃ δι' αὐτά. Ἐν ἀναμονῇ δὲ λήψεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως, εἶχε διατάξει τὴν ὑπηρέτριαν νὰ δίδῃ τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν εἰς τοὺς διαφόρους ποὺ ἤρχοντο:

—Ὁ κύριος λείπει. Ἀφῆστε τὴν κάρτα καὶ περάστε αὔριο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Ἀντωνάκης ἐσκέπτετο. Καὶ, ἐπὶ τέλους, μετὰ μακροτάτας σκέψεις, εὗρῆκε τὸν μοναδικὸν τρόπον ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἀπήλλασσε τοῦ μαρτυρίου. Ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς ἕνα τυπογραφεῖον καὶ ἐτύπωσε ἕνα νεκρώσιμον—μόνον ἕνα—τὸ ὁποῖον ἐκόλλησεν εἰς τὴν πόρταν του. Ἔτσι, ἡ ἀνεξάντλητος σειρὰ τῶν διαφόρων εὐχετῶν, τὴν ἑπομένην ἔβλεπεν εἰς τὴν θύραν τοιχοκολλημένον τὸ νεκρώσιμο «Ἀντωνάκης Βράχος, ἐτῶν 40» καὶ, φυσικά, ἔφευγαν χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ χτυπήσουν τὸ κουδοῦνι.

Καὶ ὁ... νεκρὸς, ἀπὸ ἕνα παράθυρον τοῦ ὀπτητοῦ του, παρηκολούθει μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς διαφόρους ποὺ ἤρχοντο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ πάρουν τὰ ψιλά, νὰ φεύγουν λυπημένοι καὶ θλιμμένοι, ὄχι βεβαίως δι' τὸν θάνατόν του, ... ἕνα εἰκοσιπεντάρικο.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Η κα ΑΛΒ. ΚΑΣΣΑΝΙ

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΟΛΥΜΠΙΑ,,

*Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὰ «Ὀλύμπια» οἱ Ἀθηναῖοι ἀπήλαυσαν ἕνα ὀνειρώδη «Ριγολέττο» μὲ τὴν Ἰταλίδα ὑψίφωνον